

— Господа, елате да видите моя палатъ, рѣче батареиниятъ командиръ и ни поведе къмъ землянката си.

Страшенъ „палатъ“. Трина души не могатъ да се побератъ вжтрѣ.

Тука имаше нареденъ креватъ, малка желѣзна печка съ клокочещъ чайникъ, дъска на колове вмѣсто маса. По дъската имаше наслагани захаръ, чай, сухаръ, малко сланина и кашкавалъ.

— Желаете ли по една турска цигара, ни покани любезния домакинъ. Зеръ дошли сте ми на гости! Войниците ми го донесоха отъ близкитѣ турски села. Тѣ не се боятъ отъ турскитѣ патрули и шетатъ изъ околнитѣ села. Вчера ми доведоха единъ докторъ, избѣгалъ отъ Одринъ. Той казва, че крѣпостъта скоро щѣла да се прѣдаде, ала азъ не му вѣрвамъ. Слѣдъ това той ни изведе отъ землянката си и ни показа една турска пукната граната, дълга 60 сантиметра. Сетнѣ отидохме на единъ високъ връхъ (наблюдателна точка), отъ дѣто се виждаше ясно напрѣдъ. Тука прѣдъ насъ имаше една скорострѣлна полска батарея, а по-нататъкъ се виждаше пѣхотата.

Войниците си правѣха землянки. Цѣлата долина бѣ разорана отъ турски гранати. За да не ни видятъ турцитѣ и почнатъ да стрѣлятъ по насъ, ние се навеждахме и вървѣхме по изкопанитѣ ровове. Излѣзохме на високото мѣсто. То бѣ изкопано въ земята и покрито отгорѣ съ прѣстъ, като колиба. Имаше три дупки-прозорчета за гледане. Дежурниятъ тука офицеръ, който наблюдаваше дѣйствиата на турскитѣ линии, ми подаде бинокла си. Азъ погледнахъ напрѣдъ. Прѣдъ очитѣ ми лѣсна цѣлия Одринъ като на дланъ. Ясно се виждатъ джа-